

Леонардо да Винчи

Бръсначът

Един ден, като излезе на слънце от своята дръжка, която му служеше за калъф, бръсначът видя, че слънцето се отразява в неговото тяло; от което нещо се възгордя във висша степен и като се обърна назад с мисълта си, тъй започна да говори на себе си:

– Нима ще се върна аз в онази бръснарница, от която излязох неотдавна? Разбира се, че не. Опазили ме боговете да допусна сияйна хубост като моята да прояви такава душевна низост! Страшна глупост ще извърша, ако продължа да се занимавам с ръчен труд, като бръсна сапуниките бради на простите селяци. Нима това тяло е създадено за подобни занимания? Аз ще си намеря едно скришно местенце и там в спокойна почивка ще прекарам живота си.

И така, след като живя скрит няколко месена, бръсначът отново излезе на открито. И като се измъкна от калъфа си, видя, че е станал подобен на ръждясал трион и че повърхността му вече не отразява сияйното слънце. Със закъсняло разкаяние оплака той непоправимата беда, говорейки си така:

– О, колко по-добре щеше да бъде, ако бях упражнявал в ръката на бръснаря някога така наточеното си острие! Къде е блестящата му повърхност сега? Грозната и отвратителна ръжда я е похабила!

Подобна е участва на умовете, които, вместо да се упражняват, се отдават на леност. И които досущ като споменатия бръснач губят остротата си и ръждата на невежеството уврежда тяхната форма.

КРАЙ

© Боян Петров, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3949>]